

За Україну, за її волю!

ГОЛОС СКІДКАРПАТ

Прикарпатський регіональний вісник Народного Руху України

№ 4 (17), квітень 1991 р. ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З ЧЕРВНЯ 1989 РОКУ.

Ціна 30 коп.

Знову на рідній землі

30 березня стало п'ятим днем для всієї Галичини. Саме цього дня із Риму до Львова прибув після довгої розлуки із рідною землею глава Української Греко-католицької церкви кардинал Мирослав Іван Любачівський, нині почесний громадянин Львова. Кардинала офіційно запрошено назавжди повернутися в резиденцію Греко-Католицьких єпархій, яка знаходитьться в соборі Святого Юра. В аеропорті його зустрічали тисячі і тисячі

львів'ян.

А вже наступного дня кардинал Любачівський взяв участь у божественній літургії в храмі св. Юра. Тут же були керівники УГКЦ із США, Канади, Австралії, Франції, інші гости. Звідси кардинал відправився у центр міста, де його зустрічали десятки, а може й сотні тисяч львів'ян. У своїй промові перед ними він заявив, що офіційно оголосує незаконним львівський Собор 1946 року, інспірований під ді-

ктом влади.

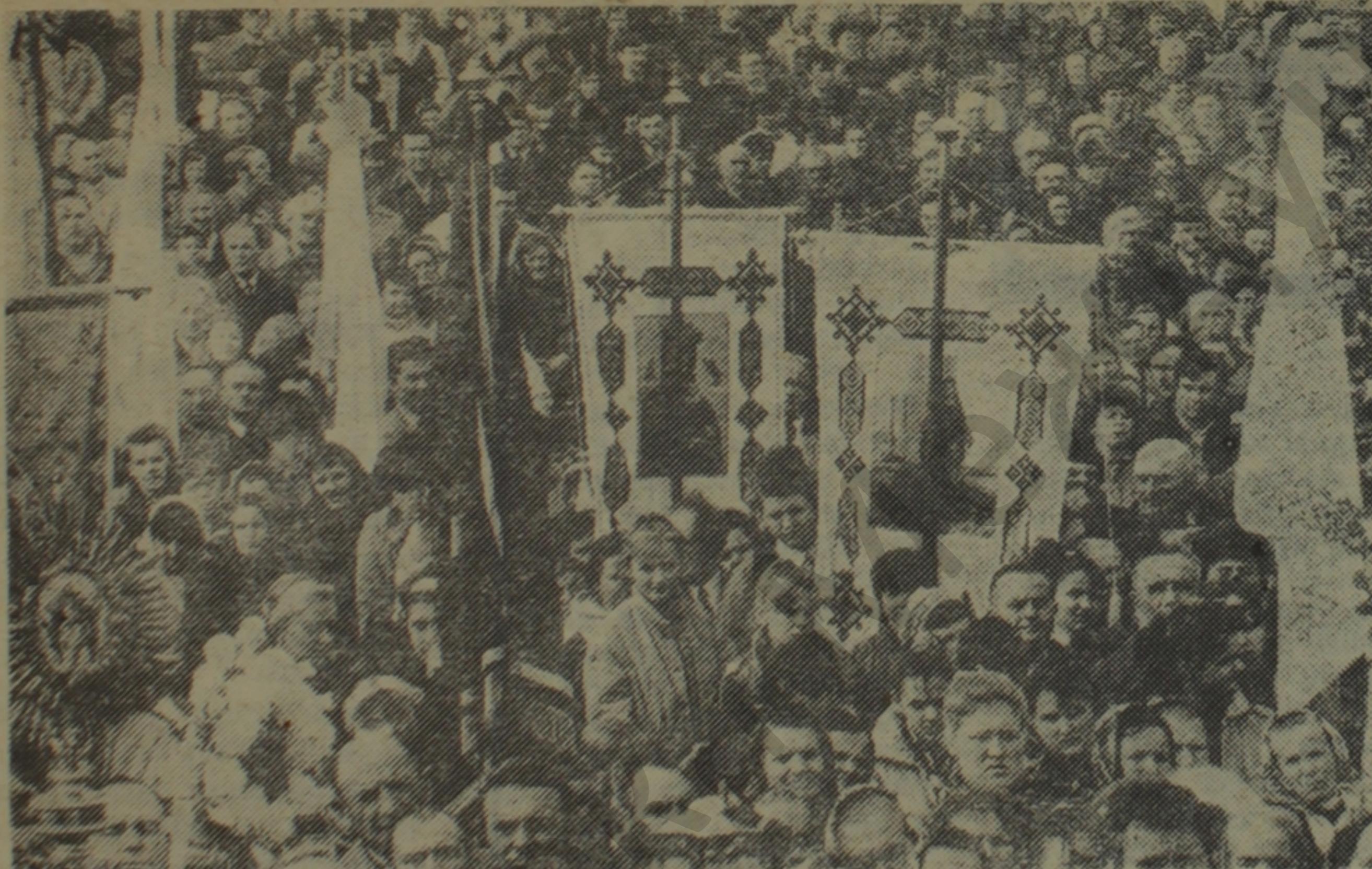
Саме розгром за на-
казом Сталіна Української Греко-католицької церкви і був однією із причин того, що кардинал не зміг раніше повернутися на рідну землю. Покинув він її ще 53 роки тому. У 1938 році Любачівський поїхав у Західну Європу, щоб віддатися філософсько-технологічним дослідженням. Через рік Західну Україну приєднали до СРСР, потім розпочалася війна, після війни сумнозвісний Собор.

І ось через довгі роки кардинал знову цілує рідну землю.

Лише тепер, коли духовне життя України починає позбавлятися від сталінської сатанинської спадщини, повернення Любачівського стало можливим. Львів став резиденцією глави Української Греко-католицької церкви, її духовною столицею. Сам її глава заявив, що віднину починається духовне відродження нашої церкви.

Побував кардинал Любачівський і на дрогобицькій землі, де його зустрічала сила-сильна народу відразу перед в'їздом в Дрогобич. Тут кардинал виголосив своє пастирське слово, закликав парафіян до миру і злагоди, до мирної боротьби за духовне і матеріальне Воскресіння України.

На Зеленій галевині по вулиці 22 Січня, де зібрались десятки тисяч людей, була проведена Архієрейська Свята Літургія за участю кардинала Любачівського. Потім кардинал взяв участь у посвяті місяця під будову нової церкви по вулиці Володимира Великого, відвідав церкви св. Петра і Павла та Пресвятої Трійці, мав також зустріч із представниками місцевої демократичної влади.

ТРЕТЬЯ СИЛА,

Поки в парламентах республік демократи ламали списи в боротьбі із консерваторами, на повний голос заявила про себе третя сила — робітничий рух. Шальки політичних терезів перехалилися в бік загальнодержавного спрямування. Демагогічні заявлення КПРС, що вона є партією робітничого класу, накінець, потерпіли повний крах. Так званий «авангард пролетаріату» опинився в опозиції до робітничих, політичних та економічних вимог яких явно суперечать ідеалам правлячої партії.

Конфлікт, яким було означене відкриття III позачергового з'їзду російських депутатів, закінчився всею не тим, на що

сподівалися його ініціатори. Наперекір всім сподіванням повалити Б. М. Єльцина, він не лише залишився в кріслі голови парламенту, а й одержав додаткові повноваження. В цьому неабияку роль відіграли і московські маніфестації, і передовсім — страйк шахтарів. І це не просто підтримка лідера, це підтримка його далеко не комуністичної політичної лінії.

Крах «конституційного» перевороту в Росії не зміг не позначитися на роботі парламентів інших республік. Войновичного запалу в українських комуністів явно поменшало. У деяких із них виступах, на диво, почали з'являтися сепаратистські нотки. Хоча диву-

ватись нічого — підpirають реалії і, в першу чергу, затяжний страйк шахтарів, які, до речі, окрім економічних ставлять і політичні вимоги.

Найголовніша політична вимога полягає в тому, щоб до підписання союзного договору Україна стала незалежною державою. Це, власне, можливо і заставило Леоніда Кравчука ще раз поклястися у вірності ідеї українського суверенітету, а для підтвердження запропонувати відмінити останній указ президента. Потім український парламент запропонував створити свій кабінет міністрів, а його прем'єр В. П. Фокін підписав усі економічні вимоги шахтарів.

І це не так уже й давно, бо союзний кабінет міністрів, який зробив свій соціалістичний вибір, «включивши» у змагання за звання ударника компарациї, перевиконав свої ж соціалістичні зобов'язання з підвищення цін приблизно у чотири рази. Це і стало причиною того, що до страйкуючих шахтарів приєдналися й інші колективи. Ситуація виходила з-під контролю. Тому Фокін зробив єдиноправильний крок.

Однак шахтарі на цьому не зупиняються. Вони вимагають, щоб так само зробила і Верховна Рада. І на протоколі з політичними вимогами з'явилися ав-

тографи Л. Кравчука. Поки що їх немає. Є лише клятви і запевнення, а заодно й нова заборона парламенту проводити страйки.

Аргумент виставляють залишні: страйками можна вщент розвалити економіку республіки. Тоді будуть суворенну державу треба буде уже на руїнах. Логіка більш ніж переконлива, і це добре розуміють й самі страйкуючі. Однак де гарантія, що політичні вимоги їхні будуть виконані? Відповідь: якби Верховна Рада надала Декларації про суверенітет конституційної сили, наприкінці можна було б зняти і без заборони страйків.

І. ГНІДЧ.

Або партія „пролетарів“ в опозиції до пролетаріату

Інша річ — страйки в Західному регіоні. Якщо б вони проводилися для того, щоб підірвати міць місцевої влади, все було б зрозумілім. Але це не так. То чи не виходить (як це не парадоксально), що ми можемо воювати з собою? Звичайно, страйки можливі і у нас. Але тільки тоді, коли буде оголошено загальноукраїнський страйк, як крайній засіб для виконання вимог народу. Тому Рух на Галичині, зокрема і на Дрогобиччині, мав би стати тією силою, яка б не дала можливості випустити ситуацію з-під контролю.

4 октября 2016 года Минюст РФ внес Международный Мемориал в реестр «некоммерческих организаций, выполняющих функцию иностранного агента». Мы обжалуем это решение в суде.

Библиотека Международного Мемориала